

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 192/05-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. augusta 2005 predbežne prerokoval sťažnosť L. V., K., a B. B., K., zastúpených advokátkou JUDr. A. P., K., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresnej prokuratúry Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 21/02 nadväzujúcom na konanie vedené na Úrade justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice II pod sp. zn. ČVS: OUV-1442/20-K2-2001, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. V. a B. B. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. augusta 2005 doručená sťažnosť L. V., K., a B. B., K., (ďalej len „sťažovateľky“), zastúpených advokátkou JUDr. A. P., K., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresnej prokuratúry Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 21/02 nadväzujúcom na konanie vedené na Úrade justičnej a kriminálnej

polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice II pod sp. zn. ČVS: OUV-1442/20-K2-2001.

Sťažovateľky v sťažnosti uvádzajú, že vystupujú ako poškodené v dodnes neskončenom trestnom konaní začatom ešte v roku 2001 na základe ich trestného oznámenia vo veci falšovania závetu nimi označenou fyzickou osobou, voči ktorej bolo začaté trestné stíhanie. Od oznámenia podozrenia zo spáchania trestného činu, t. j. od 28. novembra 2001, až do začatia trestného stíhania 3. januára 2002 a následného vznesenia obvinenia uznesením Okresného úradu justičnej polície Policajného zboru Košice II sp. zn. ČVS: OUV-1442/20-K2-2001-BR z 9. septembra 2003 uplynuli takmer tri roky a do 5. januára 2005 nebol podľa vyjadrenia sťažovateľiek zaevidovaný žiaden úkon v danej veci, hoci o to sťažovateľky príslušný orgán žiadali. Z tohto dôvodu predložili 6. júna 2005 žiadosť Okresnej prokuratúry Košice II „o prešetrenie dôvodov liknavého objasnenia veci.“ Okresná prokuratúra Košice II svojim podaním z 28. júna 2005 upovedomila sťažovateľky o preskúmaní postupu vyšetrovateľa; konštatovala, že vo vyšetrovaní dochádza k neprimeraným a neopodstatneným priet'ahom, avšak opäť žiaden úkon v danej veci nenastal.

Sťažovateľky vo svojej sťažnosti uviedli, že na Okresnom súde Košice II sa viedlo konanie o žalobe o vydanie zákonného podielu z dedičstva v prospech poškodených, avšak bezúspešne, naopak, žalovaná podala návrh na výkon rozhodnutia na úhradu trov za jej poskytnutú právnu pomoc, ktorý sa realizuje výkonom rozhodnutia voči jednej zo sťažovateľiek zrážkami z jej dôchodku.

Sťažovateľky sú toho názoru, že v uvedenej veci je opakovane porušované ich ústavou garantované právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto požadujú, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Okresná prokuratúra Košice II v konaní 1 Pv 21/02 nadväzujúce na konanie vedené na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru, Úrad justičnej a kriminálnej polície Košice II spisovej značky ČVS: OUV-1442/20-K-2-2001, porušili právo sťažovateľiek L. V. a B. B.

podľa článku 48 odstavec 2 Ústavy Slovenskej republiky na objasnenie a prerokovanie vecí a podania obžaloby bez zbytočných prietahov a konalo za nesplnenie podmienky podľa §-u 157 Trestného poriadku v nadväznosti na ustanovenie článku 103 O. s. p. a priznáva sa im finančné zadosťučinenie v zmysle článku 127 odstavec 3 Ústavy Slovenskej republiky vo výške Sk 30.000,- Sk L. V. a 30.000,- Sk B. B., ako aj trovy tohto konania Sk 6.300,- v lehote do 15 dní od doručenia nálezu Ústavného súdu.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd uvádza, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť

k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Sťažovateľky namietajú v sťažnosti porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy Okresnou prokuratúrou Košice II v konaní sp. zn. 1 Pv 21/02 a Úradom justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice II sp. zn. ČVS: OUV-1442/20-K2-2001. Namietajú, že napriek ich trestnému oznámeniu príslušné orgány činné v trestnom konaní sú nečinné, resp. postupujú zdlhavo.

Základnou a nevyhnutnou podmienkou uplatnenia ochrany základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je existencia práva, ktorého porušenie sa namieta (v právnom poriadku Slovenskej republiky) a ktorého ochrany sa fyzická osoba alebo právnická osoba domáha na súde alebo na inom orgáne verejnej moci.

Z ustanovení Trestného poriadku však nemožno vyvodiť subjektívne právo osoby, ktorá podala trestné oznámenie, na začatie trestného konania. Aj keď podľa § 2 ods. 3 Trestného poriadku je prokurátor povinný stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvedel, posúdenie otázky, či sú splnené zákonné podmienky pre začatie trestného stíhania v konkrétnej veci (na základe skutočností uvedených v trestnom oznámení alebo skutočností zistených preverením trestného oznámenia), je plne v právomoci orgánov činných v trestnom konaní (policajných orgánov, vyšetrovateľov, prokurátorov). Osobe, ktorá podala trestné oznámenie, nevzniká právo na začatie trestného stíhania. Absencia existencie práva na začatie trestného konania vylučuje možnosť porušenia sťažovateľkou označených základných práv upravených v čl. 46 ods. 1 a v čl. 48 ods. 2 ústavy. Takéto právo nemožno odvodiť ani z niektorého zo základných práv alebo slobôd podľa druhej hlavy ústavy

(mutatis mutandis II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, II. ÚS 43/03, III. ÚS 45/03, III. ÚS 198/03). Tieto závery viedli ústavný súd k rozhodnutiu o odmietnutí sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (II. ÚS 222/03. IV. ÚS 52/04).

Keďže ústavný súd sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní odmietol, bolo už bez ďalšieho právneho významu zaoberať sa zvyšnou časťou sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2005